

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VI](#)[item Mythologia, Francfort, 1581 - V, 09 : De Faunis](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - V, 09 : De Faunis

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[51\] : De Faunis](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre V

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - V, 09 : De Faunis](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre V

[Mythologie, Paris, 1627 - V, 10 : Des Faunes](#) est une transformation de ce document

---

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre V

[Mythologie, Lyon, 1612 - V, 09 : Des Faunes](#) est une traduction de ce document

---

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Présentation du document

Publication Francfort, André Wechel, 1581

Exemplaire Regensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

langue(s) Latin

Pagination p. 467-468

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Faunes](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

¶ Hunc Bacchi comitem, senem, ventricosum, titubantemque dixerunt, quia vinum & ebrietas cum obesos faciat & ventricosos, tum caput plerumque grauat, & titubantes facit, & ad senectutem citius perducit: hæc enim omnia incommoda, & corporis turpitudines idcirco Bacchi comites sinxerunt. quidam putarunt Silenum senem fuisse Bacchi alumnum, quia vinorum vetustas, omnes etiam prædictas turpitudines augeat. Idcirco dicebatur ab asino veli solitus, quia tardi sunt plerumque & inutiles negotiis, qui plus potare solent, quam conueniantiam voluptates omnes parum conferunt humanæ vitæ: quippe cum nõ animum solum, sed corpus etiam rebus omnibus inutile reddant, si plus operæ illis detur, quam natura ipsa positalauerit. ad huius rei sempiternam memoriam & cohortationem antiqui eius asinum inter sidera collocatum fuisse tradiderunt. ac de Silenis satis, nunc de Faunis dicamus.

De Faunis. CAP. IX.

FAVNI etiam agricolarum Dei ab antiquis crediti fuerunt, qui, vel qui essent, vel quam haberent formam, nihil est omnino quod ex antiquis scriptoribus percipere possimus: nisi quod Faunus quidem fuit Pici Latinorum Regis filius, qui regnavit in Italia, quo tempore Orpheus Liberi patris illa sacrificia instituit, in quibus postea fuit dilaniatus. Faunum fuisse Pici filium ita testatur Virgilius libro septimo:

Fauno Picum pater, isque parentem

Te Saturne refert, tu sanguinis Ultimus autor.

Floruit autem Faunus Latinorum Rex, quo tempore Pandion regnavit Athenis. Hic religionem, & Deorum immortalium metum Italis gentibus introduxit, ut ait Lactantius in libro de falsa religione, cum ante illum parua omnino, aut nulla esset religionis in Italia cognitio. fama est hunc Faunum Satyrorum ac Faunorum patrem, sororem habuisse Faunam, vel (ut alij maluerunt) Fauam. Habuit filium Sterculium: qui primus agrorum stercorationem inuenit, & idcirco inter Deos fuit relictus. videntur mihi poete, quamuis nihil certum affirmare possunt, Faunos animalia putasse, cum tanquam equos cornipedes illos Ovidius appellauerit ita in secundo Fastorum:

Cornipeds Fauno casa de more capella,

Venit ad exiguas turba vocata dapes.

Tribuerunt illis cornua præterea, vt testatur idem in eodem libro:

*Tertia post idus nudos aurora Luperco
Aspicit, & Fauni sacra bicornis erunt.*

Coronabantur pineis ramis, quòd illa arbor grata sibi esse putaretur, vt testatur Ouid. in O Enone:

*Cornigerumq; caput pinu præcinctus acuta
Faunus in immensu, qua tumet Ida, iugis.*

Existimabantur à nonnullis esse dzmones, qui attonitos redderent omnes obuios, vt est apud eundem in Phædra:

*Nunc furor, & Bacchi furis Eleides acta,
Quæque sub Ida tympana colle mouent,
Aut quas semidea Dryades Fauniq; bicornes
Numine contactas attonuere suo.*

Hi igitur Fauni siue fuerunt animalia, siue dzmones crediri, omnino pro Dijs ab agrestibus hominibus colebantur, sicuti testatur Virg. in 1. Georg. hoc pacto:

Et vos agrestum præsentia numina Fauni.

His capra mactabatur, vt patuit è superioribus carminibus Ouidij, neque ab antiquis scriptoribus Græcis Fauni celebrati sunt, quia Faunus, vt diximus, in Italia regnavit, & solis propè Italij fuit cognitus. Hic quoniam multa ad Deorum religionem instituit, multaq; ad agriculturam excogitauit, inter Deos relatus fuit agrestium. At quoniam non nisi per nouas & admirabiles, aut etiam formidandas figuras Deorum metu multitudo imperitorum teneri poterat, idcirco & cornua, & cornei pedes, & terror ille Panos non dissimilis, Faunis additus est. Suppe cum multa fuerint ad terrorem excogitata ab antiquis, vt qui ad cultum Deorum rationib. adduci non possent, rerum terribilium mirabilitate demum ad metum cultumq; eorum impellerentur. At cum non plura his de Faunis habeamus, nunc de Syluano est dicendum.

De Syluano. CAP. I.

OBSERVVM sanè & ipsius Syluani genus, vtpote agrestis Dei, existit: quippe cum neque qui fuerunt eius parentes, neque è quibus, aut quo in loco natus sit, constet. Fuerunt tamen qui Fauni filium putarint, cum alij Saturni maluerint, quo tempore in Italia latuit. vnum satis constat Syluanum fuisse